

Vad handlar det om?

- Dyslexikraft är ett treårigt projekt.
- Målet är att unga med dyslexi ska få bättre självkänsla.
- Deltagarna får uttrycka sig med konst.

Deltagarna börjar med att rita sitt minne och bestämmer sedan själva hur de vill gestalta det.

Dyslexikraft: ”Det sårbara är också det kreativa”

Dyslexikraft har som mål att få barn och unga att upptäcka sin kreativitet och inre styrka genom konst. I november visas en del av resultaten upp i Jakobsbergs konsthall. Projektet skapar också en scenföreställning som ska turnera runt i landet.

Bakom det treåriga arvsfondsprojektet Dyslexikraft står konstnärerna Michaela Granit och Karin Lind, som båda har dyslexi. Under många år har de samarbetat med olika teaterföreställningar, den ena som scenograf och den andra som regissör.

Med tiden har de insett att de använder metoder och strategier som skiljer sig åt från andras. Till exempel lär de sig allt utantill. Texterna de utgår ifrån görs om till ett bildspråk. De menar att i deras språk finns en lyhörddhet som kanske inte alla andra har.

– Den här insikten har väckt en nyfikenhet och vilja att utforska strategierna och vår relation till text. Vi vill veta mer om det dyslektiska rummet, säger de.

Men Michaela Granit och Karin Lind är varken forskare eller pedagoger. De är som sagt konstnärer. Och som sådana är de experter på att synliggöra fenomen.

– Och med Dyslexikraft vill vi synliggöra de dimensioner som dyslexin kan medföra, säger de.

Projektet startade i december 2020. I juni ordnade man en liten workshop på Körbärsgårdens konsthall på Gotland. Fyra barn i åldrarna 7 till 10 år fick arbeta fritt och lekfullt med skapande i olika former. I gruppen fördes samtidigt ett samtal om texter.

– En tioårig pojke sa att han hatade bokstäver och att han inte kunde läsa. Men i leken kunde han plötsligt läsa. Han glömde bort sig själv och hindren släppte, säger Karin Lind.

Dyslexikraft arbetar med workshoppar och öppna grupper. Dessutom har projektet inlett samarbeten med tre gymnasieskolor i Stockholm. Då deltagarna är lite äldre och har bättre självkännetdom kan arbetet läggas upp på ett annat sätt än med de yngre barnen.

– Vi ber deltagarna att försöka komma ihåg sitt första möte med text och så arbetar vi utifrån det. För vissa är det ett plågsamt minne, många har smärtsamma erfarenheter från skolan, säger Michaela Granit.

– Men vi vill att de ska upptäcka att det sårbara också är det kreativa, säger Karin Lind.

Deltagarna börjar med att rita sitt minne och bestämmer sedan själva hur de vill gestalta det. Kontakten mellan projektledarna och gruppdeltagarna sker digitalt eller fysiskt. Deltagarna får uppgifter att utföra på egen hand, och sedan möts man igen och pratar.

Michaela Granit och Karin Lind berättar att de i november planerar en utställning med deltagarnas alster, det blir bild och skulptur, men också film, röst, ljud och performance. Utställningen blir ett rum där de ungas röster kommer fram.

Nästa del i projektet är en scenföreställning. Deltagarnas personliga berättelser samlas in och tillsammans tar man fram ett manus.

– På scen ska berättelserna gestaltas av professionella skådespelare. Föreställningen ska visas på olika håll i landet. På så vis synliggör vi perspektiv och erfarenheter som personer med dyslexi kan ha.

Text: Ester Hedberg Bild: Karin Lind